

Luk 8,1-3, 12. søndag i treenighetstiden 2018

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Lukas i det 8. kapitlet.

I tiden som fulgte, reiste Jesus omkring og forkynte i byene og landsbyene og bar fram det gode budskapet om Guds rike. De tolv var med ham, og noen kvinner som var blitt helbredet for onde ånder og sykdommer. Det var Maria med tilnavnet Magdalena, som sju onde ånder hadde fart ut av, Johanna, som var gift med Kusa, en forvalter hos Herodes, og Susanna og mange andre. Med det de eide, hjalp de Jesus og de tolv.

Slik lyder det hellige evangeliet.

Denne lille fortellingen handlet om mennesker som brukte det de eide til å støtte arbeidet som Jesus og disiplene hans gjorde. Økonomi har alltid vært viktig i kristent arbeid. I menighetsrådsmøtene i Østenstad handler ofte om penger. Jevnlig kommer økonomirapporter som viser hvordan vi ligger an i forhold til budsjett. Særlig menighetsrådets leder er bekymret når han ser at tendensen er nedadgående for gaver fra faste givere. Det samme gjelder kirkeofringer til egen menighet.

Givergleden til misjonsprosjektet vårt er imidlertid stadig på topp, og hvert år slår vi gamle rekorder.

Men det er altså tydelig at vi ikke er like glad i å støtte menighetens eget arbeid for ungdom og eldre. De pengene som kommer inn, brukes stort sett til å lønne egne medarbeidere. Det koster å drive menighet i Norge, for lønningene skal jo helst være til å leve av.

Så hender det at vi sitter rundt møtebordet og noen av menighetsrådets medlemmer kikker bort på meg: - Astrid, kan ikke du forkynne litt mer om velsignelsen ved å gi!?

Og jeg, som ikke liker å snakke om penger eller å be om penger, kikker litt beskjemet bort og sier: - Det er jo ikke mange ganger i løpet av et kirkeår at teksten for dagen handler om å gi! Jeg vil ikke mase om penger i tide og utide.

Som regel vrir jeg meg altså unna, men ikke i dag, for i dag har vi hørt tekster som handler om det å få omsorg og det å gi omsorg – og nå får vi rene ord for pengene: Paulus fornekter seg ikke! Han er på ingen måte så blyg som jeg når det gjelder å be om gaver: «Jeg fant det derfor nødvendig å be disse brødrene reise til dere på forhånd og i god tid gjøre klar den gaven dere

har gitt løfte om. Da kan den ligge ferdig som en velsignelse og ikke som en gnierting» (2 Kor 9,1-8).

Han er ikke redd for å si det rett ut, den gode Paulus: - Er dere gjerrige, eller? Dere vil vel ikke få ord på dere at dere er noen gniere?

I den unge kirken med de mange små og spredte menighetene, forsøker Paulus å bygge solidaritet på tvers av grenser. Paulus presser på og siterer bibelen for det den er verdt: «Den som sår sparsomt skal høste sparsomt. Gud elsker en glad giver.»

Jeg må innrømme at det er akkurat slik forkynnelse jeg selv ville kvidd meg voldsomt for å komme med. Men nå står jeg altså her og har fått dette oppdraget, ikke bare fra Menighetsrådet, Guds ord legger selv de sterkeste føringene: Saken er at vi som er borgere av Guds rike, vet at alt vi eier egentlig tilhører Gud. Vi er bare forvaltere. Noen har fått mye, andre mindre, men alt vi har, skal vi en vakker dag gjøre regnskap for til Ham som gitt oss det. Gode forvaltere setter ikke pengene på sparekonto. Pengene skal arbeide! De skal settes i omløp og investeres. Den enkelte får vurdere hvor mye av inntekten vi må bruke på oss selv, og hvor mye vi kan investere i Guds rike, og når vi har

bestemt oss for hvor mye vi vil investere, må vi spørre: Hvordan vil pengene gi den største avkastningen? Mange her i menigheten har åpenbart troen på at pengene når lengst og kommer mest til nytte i fattige land hvor den materielle nøden er størst. Det er nokså lett å gi til sultne barn i Afrika eller barn som fryser i Nepal, og heldigvis har vi hjertelag også overfor dem som bor langt borte og som vi ikke kjenner – som de kristne i Akaia som ble bedt om å gi til de kristne i Makedonia.

Men å gi til sin egen menighet – hvorfor skal vi det? Jeg kommer direkte fra konfirmantleir i Valdres. 80 konfirmanter ble holdt i ånde av 30 ungdomsledere fra Ten Sing, våre ungdommer, sponset av de midlene menigheten har gitt så de skal slippe å betale flere tusen kroner selv for en uke på leir. Vi trenger disse ungdomslederne. De formidler tro og glede til nye konfirmanter hvert år. De rekrutterer nye unge mennesker inn i ungdomsarbeidet og er dermed med på å fullføre misjonsoppdraget som Jesus har gitt oss.

Å gi penger til egen menighet er å investere i unge mennesker og deres utvikling som kristne. Vi har selv vært der en gang, Hvor mange av oss her ikke en bakgrunn i et kristent barne- eller ungdomsarbeid? Hver ny generasjon må få lære om Jesus!

Når våre barn og unge blir litt eldre og mer pengesterke, er det *de* som gir gaver til Afrika og Nepal - og forhåpentligvis til sin egen menighet. Jeg er selv en frukt av at andre valgte å investere i ungdomsarbeidet i min hjemmemenighet. Jeg er veldig takknemlig for det. Gleden ved å få er stor.

Gleden ved å gi er også stor. Det er fint å se frukter av det man har investert. Det er flott med gode rapporter fra alt det som vokser og gror ved sykehuset i Okhaldhunga i Nepal, men det er også rørende å høre litt om hva pengene vi ofrer til menigheten her gir av avkastning, så her kommer en liten stemningsrapport:

Det var blitt fredag, dag fire på leir. Denne kvelden skulle det feires gudstjeneste med nattverd, slik vi pleier. De øvrige kveldene hadde ungdommene holdt andakter og laget lysvandring hvor de formildet bibelfortellinger og Guds omsorg til den enkelte. Gjennom dagene hadde konfirmantene deltatt i bibelundervisning og selv vært med og visualisere og dramatisere ulike bibelfortellinger. Nå var det blitt kveld. Ungdomslederne hadde stilt ut stoler i møtelokalet, laget stemningsfull belysning, øvd på sanger og musikk og sørget for at teknikken fungerte. Én ville gjerne lese kveldens bibeltekst. Tre andre ville hjelpe til med å dele ut nattverden. To var

forsangere. Én spilte piano. Da alt var klart, slapp vi konfirquantene inn. De ble møtt i døren av to unge ledere som ønsket velkommen og delte ut program til dem. Foran på scenen var alterbordet dekket med hvit duk, kors og lys. Brød og vin sto klar til nattverden. De 80 14-åringene kom stille inn og satte seg. Mellom dem satt 30 ungdomsledere. Vi startet med å øve på noen liturgiske ledd. Alle sang eller prøvde å synge. Så var vi i gang.

Selv ledet jeg gudstjenestene, men jeg hadde knapt trent å åpen munnen: Ungdommene foran meg leste høyt og taktfast alle de liturgiske leddene, samlingsbønn, Fadervår og trosbekjennelsen, de sang med på Kyrie, Gloria og Sanctus. Dette kunne de! Salmene kunne de også. De sang høyt og klart. Under prekenen som handlet om Jesu kall til å følge ham, lyttet de konsentrert, og da vi kom til nattverden, reiste de seg opp, gikk rolig frem og mottok sakramentene: «Dette er Jesu legeme. Dette er Jesu blod», sa mine unge medhjelpere og ble møtt av alvorlige blikk fra konfirquantene som tok imot.

Dette fine øyeblikket gjorde meg stolt og rørt over hva som skjer når unge mennesker får ansvar og blir møtt med budskapet om at de er elsket av Gud. Vår ambisjon er ikke mindre enn den

Jesus har satt for oss: «Gå ut og gjør alle folkeslag til disipler idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt jeg har befalt dere.»

Som menighet skal vi være stolte og glede over at Jesus fortsatt er tilstede med sin hellige Ånd og gjør oss og våre barn og unge til disipler. Jeg trenger vel ikke å si mer. Dere skjønner poenget. La oss glede oss over at Gud velsigner våre penger og vårt arbeid, og la oss reise oss og bekjenne vår hellige tro. 979.1.